

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemana za avstro-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poštnina znaša. — Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska. — Dopisi naj se izvolijo frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je v Gospodskih ulicah št. 12. — Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Vse p. n. naročnike, kateri naročnine še neso ponovili, prosimo prav uljudno, da jo blagovolijo takoj poslati.

Upravnništvo „Slovenskega Naroda“.

Nikolaj Ivanovič Ašinov.

Iz Rusije. [Izv. dop.]

Koliko šuma je bilo nedavno v Rusiji in Franciji zaradi svobodnega kazaka Ašino va! Rogali so se ruski časniki mej soboj in s francoskimi, ligo patrijotov v Parizu so razpodeli zaradi Ašinova in v palači poslancev v Parizu slišale so se rezke besede.

Zdaj je tej Ašinovski epopeji konec: atamana in njegove tovariše pripeljali so te dni v Odeso in nad njimi se je začelo preiskovanje. „Ekspedicija“ je torej završena, čuli smo vse „pro“ in „contra“ in moremo sami storiti nekatere sklepe.

Kdo je Ašinov? Nekdaj je bil v prvem razredu Saratovske gimnazije, drugega razreda pa že ni videl od znotraj; jemal je svojim tovarišem vse, kar se je dalo pojesti, in dali so mu „consilium abeundi“. Ašinov je kanil v vodo: kam se je del, o tem ni nihče mislil. Čez dobrih dvajset let zasedel je na Volgi otok, češ, da je to lastnina njega oca; pri sebi je imel okolu trideset kavkaških glavorezcev in bali so se ga, ko ognja. Kmalu je zopet izginil in vsi so ga pozabili. Čez nekaj let začela so se pojavljati pisma iz Abesinije, pisana v prstonarodnem slogu, v njih se je govorilo o instrukturjih-kazakih v vojski abisinskega neguša Ivana. Najprej so bila tiskana ta pisma v „Mosk. Vjedomostih“, potem tudi v družih velikih časnikih. Kdo je ta Ašinov, tega nihče ni znal, to je iz tistih, ki so pisali o njem in ki so v njem videli ruskega smelega „junaka“, ki je ponesel slavo ruskega imena pod znojno nebo afriškega carstva. Nekateri so govorili, da je Ašinov potomec ubeglih kazakov v Perziji ali Malej Aziji in da celo po ruski težko govori. Predlanskim je bil v Rusiji s peščico tovarišev, kateri so ga zvali vsi atamanom in mu salutovali po vojnej navadi. Imel je svojega tajnika, nekega Magnusa, ki je pisal o svojem atamanu v časnike. Približal se je praznik 900 letja krščenja Rusije. Ašinov je prišel zopet iz Abesinije z dvema koptskima menihoma in s pismom neguša Ivana, da

se Abesinci hoté združiti s pravoslavno cerkvijo. Od vseh stranij so mu sipali denarje, povsod je narod hodil za Ašinovim, ki je o kralji Ivanu govoril skoro kot o pobalinu, katerega drži popolnoma v svojih rokah. On, češ, je prvi njegov minister, prvi general, in zdaj hoče vso Abesinijo privedi v naročje pravoslavju.

Zbral je celo ekspedicijo, v katerej je bilo tudi nekaj menihov, ki so šli kot misijonarji z njim v Abesinijo, njim na čelu stari, sivolasi o. Paisij. Pripeljali so se vsi ti kulturonosci v Afriko, seli na francosko zemljo, o katerej je Ašinov govoril, da mu jo je podaril Tadžurski sultan. Sultanu je dal avdijencijo in mu poklonil pri tem — koteninaste hlače! Kaka je bila daljša usoda Ašinovcev, je izvestno čitatelju.

Kdo je Ašinov? Temna osoba, človek z velikim umom, predrzen, ne brez vsake omike. Klátil se je povsodi po vzhodu in na vzhodu se je tudi seznanil z obitelji Črnigovskega pomeščika Hanenka, ki je potovala tam. Nekaj let je Ašinov potoval z obitelji Hanenkovih in nazadnje si je vzel za ženo Sofijo Ivanovno Hanenko, katera je bila takrat stara 28 let; uznal sem to slučajno, kajti njen brat je zet milijonarja Pereščenk, ki je vso biografijo Ašinovljevo pripovedoval mojim bližnjim znancem. Hanenko je bogat; brat žene Ašinovljeve ima do 50 tisoč rubljev letnih dohodkov. Sofija Ivanovna je omikana ženska; učila se je v zavodu in govori gladko več jezikov; na jednem teh jezikov pregovoril jo je tudi Ašinov, da mu je dala roko in srce. Govoré, da je Ašinov nenavadno smel človek in da ume tako govoriti, da mu mora vsakdo vse verjeti. Nihče bi ne mislil, da je to prve vrste slepar. S takim prepričanjem je govoril z mojimi znanci o Abesiniji in o svojem prijateljstvu z negušem in o svojem uplivu tam, da jim celo v glavo ni prišlo, misliti, da laže, dočim je zdaj dokazano, da Ašinov ni neguša ni Abesinije nikdar videl ni!

Za Ašinova se je potezalo posebno „Novoje Vremja“, ki je pisalo ognjene članke proti Franciji; čez nekaj dnij pa je baš ono tiskalo take strašne podrobnosti o tem, kako je gospodaril Ašinov s svojo ekspedicijo na ladiji in v Afriki, da so se lasje ježili.

Dokazano je, da je Ašinov navaden slepar in glavorez in da se je zato okrožil z divjimi Osetini

s Kavkaza, da bi obdržal v ekspediciji red in pokornost. Žena mu je bila vrla pomočnica. Ko so prosili, na pr. v Afriki, v Sagali, pustolovci jesti, pokazala jim je čredo krav in ovác, češ: „Glejte, koliko mesa, idite, vzemite“. In vzeli so kravo, lepše delo sta si vzela Ašinov in Ašinovka, drugo pa so pojedli gladni možje in otroci. Ko se je glad začel in ljudje neso vedeli kaj delati, tolažil jih je Ašinov, da zna, da bo šla te dni tod „karavana“, katera bo ostala v njihovih rokah. Nekateri so začeli bežati, šli so k Francozom v Obok in to je baje spridilo vso ekspedicijo. Našli so se „izdajalci“. Pri vsem tem pa se moramo čuditi, da je Ašinov celo višjo gosposko tako lahko osleparil; menihom je „svetejši Sinod“ dal dovoljenje iti z Ašinovim v Abesinijo, in vso ekspedicijo, ki je imela soboj orožje, spremil je v Odesi na parobrod žandarmerijski polkovnik. Govoré časniki naši, da je šla z Ašinovim razen menihov, sama sodrga, sami pustolovci; a preiskava je dokazala, da so ti pustolovci vsi vkupe dali Ašinovu, ko so stopili na ladijo, celih 15.000 rubljev! Pustolovci, sodrga, tacih denarjev nemajo. Vse te denarje si je vzel Ašinov in jih položil za troške za „abisinskuju misiju v „thesaurus communis“, to je prosto v svoj žep. Iz velike svote 15.000 rubljev vidno je, da v „ekspediciji“ neso bili „raztrganci“, nego ljudje dovolj imoviti in mnogo razumnikov.

Da bi mu nihče iz rok ne ušel, vzel je Ašinov sebi ne samo vse denarje, nego tudi vse dokumente članov ekspedicije. Zdaj je mož zaprt v Odesi s svojo ženo vred; člane ekspedicije so odpravili domov po etapu, menihi pa so v Odesi na svobodni. Seveda, Ašinov se bode sodil kot prost goljuf in bode kaznovan. Vender pa je vsa ta „Ašinijata“ najboljši dokaz, kako lehkoveren in lehkomišljen je ruski narod. Človek, ki komaj svojo ime more podpisati, vodil je za nos ne samo proste, no i omikane ljudi duhovskega in posvetnega stanú; on je prisilil vso Evropo, da govori o njem in da bode govorila še dolgo.

V Franciji začela je liga patrijotov in Madame Adam zbirati denarje za Ašinovce. Kam jih bodo pač deli, ko se je izjasnilo, kdo je Ašinov?

Zdaj, ko je izvestno nam, kdo je ta „ataman“, bilo bi še dobro znati, kdo je tisti Magnus, ki je v časnikih pisal za Ašinova in kam se je dejal?

LISTEK

Troje srečanj.

(Ruski spisal J. S. Turgenov, preložil Ivan Gornik.)

I.

(Dalje.)

Vso noč spal sem slabo in pred zarjo bil sem že na nogah. Brzo se oblekši in oboroživši odpravil sem se naravnost k naselbini. Nestrpnost moja bila je tako velika, da se je jedva začelo žariti, ko sem prišel do znanih vrat. Na okrog peli so škorjanci, kavke kričale so po brezah; v domu pa je še vse spalo jutranje, mrtvo spanje. Tudi pes smrčal je za plotom. Z nemirrom pričakovanja, razdraženega skoro do besnosti hodil sem po rosnih travah in neprestano pogledoval na nizki in neveliki domek, kateri je zapiral mej svojimi stenami skrivnostno bitje... Najedenkrat zaškripala so na lahno vrtna vratica, odprla so se in na cesto prikazal se je Lukjanič v nekaki progasti kazaški suknjici. Razmršeni, iztegnjeni njegov obraz zdel se mi je še čmernejši

nego kedaj. Ne brez začudenja me pogledavši hotel pa zopet zapreti vratica...

— Dragi, dragi! vskliknil sem hitro.

— Česa želite tako zgodaj? vprašal je počasi in sulho.

— Povej mi, prosim te, ali je res, kar govore, da je prišla k nam vaša gospa.

Lukjanič molčal je nekaj časa.

— Prišla je.

— Sama?

— S sestro.

— Al nista imeli včeraj gostov?

— Ne.

In potegnil je za saboj vratica.

— Stoj, stoj, dragi... Bodi tako prijazen...

Lukjanič je zakašljal in se tresel od mraza.

— Česa vender želite?

— Povej mi, koliko let ima tvoja gospa!

— Lukjanič pogledal me je suvljivo.

— Koliko ima gospa let? Ne vem. Kakih štirideset bo.

— Štirideset! In koliko ima njena sestra?

— Manj nego štirideset.

— Res? In je-li lepa?

— Kdo, sestra?

— Dà, sestra?

Lukjanič se je nasmehnil.

— Ne vem; kakor se komu zdi. Po mojem, ni lepa.

— Kako to?

— Tako bolečna je. Nekoliko šepa.

— Tako! In razven njiju ni prišel nihče k vam?

— Nihče! Kdo naj bi prišel!

— To je nemogoče!... Jaz...

— E, gospod! zvami se ne pride do konca.

— Glejte, kak mraz je! Oprostite!

— Stoj, stoj... tu imaš... In pomolil sem mu pripravljene četrtak (četrt rublja = 25 kopejk), a roka moja zadela se je ob brzo zaloputnišve se dveri. Srebernjak pal je na zemljo, zatrkjal se in obležal pri mojih nogah.

„A, stari slepar — mislil sem — Don Kihet Lamanski! gotovo so ti ukazale, da molčiš... A stori, kar hočeš, mene ne oslepariš...“

(Dalje prih.)

Magnus je seveda psevdonom in brčkone je mož v številu sedanje „ekspedicije“ pod pravim imenom. Da, smešna, zelo smešna je ta Ašinjada in izvrstno karakterizuje vse, ki so vsprejemali Ašinova in njegova dva „abisinska“ meniha in so mu želeli „srečen pot in mnogo uspeha“.

Kudejar.

Iz državnega zbora.

Na Dunaji 5. aprila 1889.

Dr. Kronawetter polemizuje ostro s sekcijem šefom baronom Baumgartnerjem, ki je zagovarjal sedanji užitinski sistem na Dunaji. Govornik očita vladi krivico, ki se godi Dunaju in želi, da se odpravi užitinska meja mesta Dunajskega. Poslanec dr. Menger pravi, da nema Avstrija kolonij, nema krajev, kamer bi odhajalo preobilno prebivalstvo. Ljudje množe se za časa miru in občega zdravja zelo tudi po deželi; vse to, kar prenapolnjuje kraje posamične, hiti v velika mesta, misleč, da se tam vendar kako preživi. Živež in vsakdanja potreba so pa zlasti vsled velike užitnine jako drage. Govornik navaja praktične vzglede. Potem naglašuje težavno materialno stanje posamičnih dežel in želi, da bi se žganjina odredila deželnim zborom. Dr. Herbst trudi se v dobrem govoru, da bi dokazal, v kako nadlogo in istinito škodo je carinska meja okoli mesta Dunajskega. To se mora odpraviti in če je nemogoče, da bi se Dunaj razvijal, da bi si Dunajčani pomagali.

Poročevalec Abrahamowicz trdi, da se budgetni odsek povsem zanima za reformo užitnine, a stvar se ne more tako hitro urediti. Odprava carinske meje Dunajske se zaradi tega odlašala, ker stvar ni nikakor tako nenavadno nujna, kakor se zagotavlja. Govornik prosi poslance, da ne vsprejmo predloga poslanca dr. Herbst, ki se namreč glasi: „Že zaradi tega, ker nema nobeno mesto takega fizičnega omejevanja, kakor Dunaj, naroča se zopet in strogo vladi, da uredi kar najprej vse priprave, v odpravo carinske Dunajske meje.“

Po predlogu poslanca Plenerja glasuje se o predlogu dr. Herbstovem imenoma. Predlog se s 108 glasovi proti 87 vsprejme. Odobrilo se je torej podvziranje vlade v izvršitev važne zadeve v izpolnitev obče želje Dunajčanov.

V današnji seji nadaljevala se je debata podrobna „finančno ministerstvo“. Poslanec dr. Roser naglašuje živo potrebo, da se zniža cena za sol in podpira trditve svojo z izreki Jona Milla, Virchowa i. dr., ki dokazujejo, da je sol neobhodno potrebna i to ljudem, kakor tudi živini.

Razne kužne bolezni živinske so večinoma posledice prepričlega užitka soli. Potem stavi glede živinske soli resolucijo, v kateri želi, da bi vlada v tem vendar pomogla.

Poslanec Hausner govori itak o soli. V devetih državah evropskih: v Rusiji, Veliki Britaniji, na Portugalskem, v Belgiji, Nizozemskem, na Grškem, Danskem, Švedskem in v Norvegiji je pridobitev soli 152 milijonom ljudij svobodna. V drugih petih državah pak, na Francoskem, Nemškem, Španskem, Turškem in v Švici ne vlada solni monopol, temveč davek za sol. Potem so pa države: Avstro-Ogerska, Laška, Rumunska in Srbija, skup 76 milijonov duš, v katerih je v veljavi solni monopol. V Avstriji smo torej v tem oziru v jako neprijetnih okoliščinah. Iz vseh krajev države pak se toži zaradi drage soli. V Rusiji je mnogo soli in po ceni. Več galiških okrajev uživa le sol, utihotapljeno iz Rusije. Če bi bila sol v Avstriji cenejša, kupovali bi jo sigurno ljudje, raji, kakor pak se ukvarjali z nevarnim prenašanjem čez mejo. Poslanec stavi resolucijo, v kateri se naroča vladi, da se prodaje v mejnih okrajih Galicije, kjer so takozvani pregledovalci živinski nameščeni, za polovico navedene cene in prosi predsednika, da popraša takoj zbornico, kako misli o tej stvari in ne izroči resolucije odseku. Poslanec Rogl priporoča tudi znižanje živinske soli. Poslanec dr. Beer je proti predlogu Hausnerjevemu, ki zahteva olajšanje le za Galicijo in Bukovino, a ne za vse dežele. Poslanec Lienbacher strinja se popolnoma z dr. Beerom. Resolucija se mora sploh izročiti odseku, ne pa, kakor želi g. Hausner, da se o njej takoj sklepa v zbornici. Poslanec Hausner ugovarja, da ni hotel nobene posebne izjeme za Galicijo, ampak stavi resolucijo le zaradi tega, ker vladajo v Galiciji čisto druge razmere, kakor drugde. Da se pa resolucije oddajo odseku, je samo navada in nikakor jedino možno.

Predsednik opazi, da so resolucije samostojni

predlogi, ki se oddajo vsled trde navade odseku. Nasprotno mora le zbornica določiti. Poslanec dr. Mattusch meni, da ni resolucija, katera je v zvezi s stvarjo, ki se itak obravnava, nikakor zaseben predlog. V odobrenje resolucije je treba le navadne večine poslancev. A Hausnerjeva reč ni tako nujna, da bi se ne mogla izročiti odseku.

Poslanec Hausner: Ker vidim, da manjka potrebnega uznanja in simpatije za stvar, kakor nisem pričakoval, opuščam popolnoma svoj predlog. O soli govorili so še dr. Angerer in dr. Pscheiden, sekcijski šef vitez Habdank-Hankiewicz pravi, da se bode vlada po vsem potrudila, da uredi solno zadevo popolnoma. Pri oddelku „pristojbine pravnih opravil“ opomni poslanec Kaiser, da je dotična postava po vsem nejasna in povod mnogim krivicam. Poslanec stavi resolucijo, da naj predloži vlada jasno in umerjeno postavo.

Tudi poslanec dr. Kronawetter se pritožuje zaradi pristojbin. Občine in posamičniki imajo državna bremena, a vlada jih šikanuje s pristojbinami in to čestokrat jako neopravičeno. Vse to dokazuje z istinami.

Gospod poslanec Nabergoj naglašuje v oddelku „mitnice“, kako neredno so nastavljene mitnice po Tržaški okolici. Tu so po dve mitnici prav blizu vkup, tako da mora človek dvakrat plačevati za blago, a tam zopet ni daleč in daleč nobene mitnice. Poslanec stavi resolucijo, ter zahteva, da se stvar pošteno, pravično in modro uredi.

Ponemčevanje v šolah.

Govor dr. Gregorca v drž. zboru 22. sušca 1889.

(Po stenografskem zapisniku.)

(Dalje in konec.)

Še nemamo na državnih gimnazijah v Mariboru in Celji niti jedne slovenske paralelke. In vendar borijo se zoper nje deželska šolska nadzorstva že dve leti. Ob enem so pouzročila na omenjenih dveh gimnazijah ali vsaj trpela razmere, da bi jih človek komaj veroval. Vlada namreč ondu strahovanje, pristranostenost in preganjanje slovenskih dijakov, da bode težko kje v Avstriji kaj podobnega najti. Bil sem pismeno proščen, o teh nasilstvih tukaj javno izpregovoriti. Hočem to storiti mogoče kratko.

V Mariboru bojda tamošnji ravnatelj pri upisovanju dijakov nagovarja slovenske stariše, naj svoje slovenske otroke pripisati dajo nemškim. Na ta način hoče število nemških dijakov na gimnaziji v Mariboru umetno pomnožiti, ono slovenskih pa skrčiti.

Šolska nadzorstva trpijo na teh gimnazijah nemško-liberalnih profesorjev, ki se s politiko pečajo in svoje mržnje do vsega, kar je slovensko, celo nič ne prikrivajo in tudi slovenskim dijakom čestokrat prav nemilo čutiti dajo. Proti slovenskim dijakom so silno strogi. Zatorej dobivajo ti dostikrat po krivici neugodnih spričeval, morajo razred ponavljati ali se na drugo gimnazijo preseliti, kar se ve stariše stane zopet mnogo denarjev. Veliko dijakov obupa od uspehu in popusti gimnazijo.

Jeden izmej teh profesorjev je v petem razredu Celjske gimnazije slovenskim dijakom strogo prepovedal mej seboj slovenski govoriti. (Poslanec dr. Steinwender: Bržčas samo mej šolsko uro!) Dijaki so se pritožili pri ravnatelji, toda prišli z dežja pod kap. Kajti ta je že poprej dijakom višjih razredov bil prepovedal v Celjskih krčmah slovenski govoriti. (Poslanec dr. Foregger: Ker je bržčas dijakom sploh prepovedal v krčme zahajati.) Opominim, da je višjih razredov dijakom v krčme zahajati dovoljeno.

Marljivi dijaki v Celji učijo se doma zasebno slovanske književnosti. Kadar ravnatelj to poizve, pokliče dotične dijake pred sebe, jih graja, preganja, sili gimnazijo zapustiti ter izključuje.

Najhujše pa se godi na gimnaziji v Mariboru. Tukaj skuša ravnatelj z nemško-liberalnimi profesorji vred, mej njimi jeden Jud, slovenskim dijakom — samo tem — zabraniti zrelostni izpit ali „matur“, to pa na sledeči način! Že v sedmem razredu izprašujejo slovenske dijake, nameravajo li za maturo oglasiti se ali ne. V prvem slučaju pretijo jim z neugodnimi spričevali, v drugem pa obetajo, da bodo mehko z njimi ravnali ter z ugodnimi spričevali gimnazijo dokončati dali. (Čujte, čujte, na desni.) Od jednega izmej slovenskih dijakov so celo pismen reverz zahtevali, v katerem se zaveže, da ne bode oglasil se za maturo ne na Mariborskej pa tudi na nobenej drugi gimnaziji ne! To je resnično nezaslišano, nepostavno in nepošteno.

Ne morem misliti, da bi šolska nadzorstva o tem ničesar ne izvedela. Poprej nagibam se v to misliti si, da ona nadzorstva dobro vse vedó, pa molče trpijo. Tega mnenja sem tem več, ker so ravno ista šolska nadzorstva v svojih uradnih izjavah do visoko vlade izrekla se proti uvedanju slovenskih paralel na gimnazijah. Sedaj čujemo, da je naučno ministerstvo vsaj za gimnazijo v Mariboru zaukazalo uvesti nekaj slovenskim paralelkam podobnega. Toda bojim se zelo, da ne bi ona šolska nadzorstva še temu delala največjih zaprek.

Po mojem mnenji bi se takšne zapreke odpravile najlaglje na sledeč način. Prvič morali bi nadzorovanje slovenskih paralel izročiti slovenskemu šolskemu nadzorniku, drugič na mesto sedanjega ravnatelja v Mariboru bi imel priti mož, ki v narodnih rečeh stvarno sodi in je obeh deželskih jezikov v besedi in pisavi popolnem zmožen; in tretjič bi naj pri stavljenji novega poslopja za Mariborsko gimnazijo ozirali se na prihodnje slovenske paralelke. Ako bi pa visokej vladi ne bilo mogoče takih slovenskih paralel v Mariboru in Celji uvesti, ki bi svojemu namenu ugajale, izrečem tukaj kot zastopnik štajerskih Slovencev, da bomo za spodnji Štajer zahtevali popolno slovensko gimnazijo ter strogo držali se 19. člena državnega osnovnega zakona, čeprav bi morali iti do državnega sodišča!

Tega vendar ne moremo trpeti, da bi komaj 20—30.000 broječi Nemci imeli 4 srednje šole, okoli 400.000 Slovencev pa nobene. (Čujte na desni!)

Visoka zbornica! o sedanjej vladi pravijo, da je bojda nameravala narode mej seboj pomiriti in spraviti. Žali Bog, da se to ni zgodilo in se tudi zgoditi ne more, dokler ne bodo členu 19. državnih osnovnih pravic resnobno in povsodi izvrševali. Sedaj vlada namesto miru neprestano narodna borba. Zlasti razsaja ljuta šolska borba od avstro pruske meje na Šlezkem do obalij Jadranskega morja. Obžalujemo to šolsko borbo, toda ne bojimo se nje ne! Marveč borimo se odločno, pa tudi s čedalje večjim zaupanjem, da naposled popolnem zmagamo. To zaupanje crepimo iz pravičnosti svojih zahtev in iz sile, ki tlije v narodnostni ideji. Dualizem že praši na vseh straneh. Pripravljajo se veliki dogodki. Predno sedanje stoletje konča, bode tudi narodno vprašanje avstrijskih Slovanov moralo biti rešeno. Sklepam želeč, naj bi rešilo se na čast in slavo, na korist in blagor celokupne Avstrije! (Dobro, na desni, govorniku čestitajo.)

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani, 8. aprila.

Koroška trgovinska zbornica izrekla je zaupnico poslancu Dumreicherju za njegov govor v državnem zboru. Take zaupnice pač dosti ne dokazujejo, da bi bil Dumreicher resnico govoril. V trgovinski zbornici imajo Dumreicherjevi somišljeniki večino in je torej čisto naravno, da mu izreka zaupnico.

V brambenem odseku gospodske zbornice **ogerske** se je grof Julij Andrassy toplo potegnil za predlogo vojnega zakona in za vlado. Rekel je, da se s prvotnim tekstom § 14. tudi on ni strinjal, sedaj, ko se je premenil ta paragraf, je on odločno za vladno predlogo. Posebno je zagovarjal § 25, kateri določuje, da mora vsak častnik znati dobro nemščino. Da dokaže potrebo nemščine, skliceval se je na to, da Francozi vedno bolj nazadujejo, ker se nečejo učiti nobenega tujega jezika. Posebno je pa dobro bivši minister vnanjih zadev razkladal, zakaj da mora vojska ostati skupna. Če bi hoteli Ogrji svojo vojsko, bi se res kmalu tudi v trgovskih in vnanjih zadevah odločili od Avstrije in bi bili le s personalno unijo zedinjeni z njo. Lastna vojska bi pa Ogrje veliko več stala in bi taka odločitev od Avstrije imela posebno v vojni kaj neugodne posledice. Ko bi sovražnik napovedal boj, bi se morala sklicati oba parlamenta, da bi ugibala, ali sta dolžni obe državi polovici bojevati se ali le ona, ki je vojno zakrivila in koliko vojnih stroškov plača ta ali ona polovica države. Predno bi se te obravnave končale, bi sovražnik že davno pridrl čez mejo in zasel najboljše pozicije ter bi bilo prepozno zavračati ga. Odsek se je potem izrekel, da naj se vsprejme vojni zakon, kakor ga je sklenila zbornica poslancev.

Vnanje države.

Vodja **bolgarske** opozicije, Cankov, baje v **Srbiji** ni imel priložnosti dogovarjati se o kakih političnih načrtih glede Bolgarske. Vse mero-davne osebe, s katerimi je imel pogovor, so se izogibale takim stvarem. Nikjer tudi ni bil posebno

prijazno vsprejet, ker ni bil posebno prijazen Srbiji, ko je bil ministerski predsednik. On je bil začetnik razpora zastran Bregove, kateri je bil pozneje jeden izmed povodov srbsko-bolgarske vojne. Če se je Cankov nadejal, da bode Srbija pospeševala namene njegove glede Bolgarske, se je jako motil. Sedanja srbska vlada res ni tako naklonjena mogotcem v Sofiji, nego je bila prejšnja, a vendar se neče nič mešati v bolgarske notranje zadeve. Svojemu zastopniku v Sofiji je naznanila, da naj bode bolj zdržljiv, ter naj ne postopa tako, kakor bi Srbija priznala Koburžana bolgarskim knezom. Srbski diplomatični agent bode sedaj prav tako postopal v Sofiji, kakor drugi diplomatični zastopniki.

Ruski ministerski rezident v **Srbiji** Perzianij je povišan v poslanika. Druge velevlasti že vse imajo v Belemgradu poslaništva, odkar je Srbija kraljestvo, le Rusija ni hotela povišati svojega diplomatičnega zastopstva, dokler je vladal kralj Milan.

Ministerski svet **bolgarski** je vsprejel projekt finančnega ministra, da država v lastni režiji zgradi železnico Jamboli-Burgas. Delo se bode začelo dne 1. maja in se bode najbrž končalo še letos, ako ne bode nikakoršnih nepričakovanih ovir. — Radoslavovci so se dosedaj jako taskali knezu. Na ta način so hoteli pripadati sedanjo vlado. Ker pa princ Ferdinand ni hotel kar izročiti državnega krmila Radoslavovu, ga pa sedaj organi „lojalne“ opozicije grdo napadajo.

Pravda proti ligi **francoskih** patrijotov je končana. Njen izid bode pa težko vladi prav ugajal. Zatoženci so oproščeni glavne zatožbine točke, da so bili osnovali tajno društvo, in obsojeni so vsak v 100 frankov globe in plačilo tožbenih stroškov, ker so bili člani oblastveno nepriznane družbe. Dva zatoženca, ki sta odpotovala v Bruselj, sta se že vrnila, videč, da je sodba tako ugodna.

Povedali smo že, da se Parnellova pravda zopet nadaljuje. Da bodo čitatelji bolje vedeli, kako obširna je ta pravda, ki je velike politične važnosti ne le za Irsko, ampak za vso **Anglijo**, naj omenimo, da je odbor treh sodcev zadnji četrtek imel 63. sejo. Zaslišanih je bilo že 340 prič. Parnellov zastopnik je že začel svoj govor, ki bode trajal še dalj, nego se je sprva mislilo. Sloveči angleški odvetnik v svojem zagovoru posebno hudo napada vlado in dokazuje, da je sama zakrivila vse nerednosti na Irskem.

Dopisi.

S Krškega 8. aprila. (Zborovanje „Pedagogičkega društva“.) Minoli četrtek 4. t. m. je „Pedagogičsko društvo“ zborovalo na Krškem v gostilni g. Ruperta. Zborovanje otvori g. Fran Gabršek točno ob 2. uri popoldne ter navzočne pristrčno nazdravi. Dalje gospod predsednik poroča o društvenih zadevah, kar se je zadovoljno vzelo na znanje.

Tajnik g. Ravnikar prebere zadnjega občnega zbora zapisnik, ki se odobri.

Na to se preide k daljnemu usporu. Točka: „razjasnevanje fizikalnih učil“ v ljudski šoli poroča obširno in jako zanimivo g. T. Romih. Mej drugim pravi, da pouk v tej stroki mora imeti po vsem nazorno podlago; a v ta namen mora torej učitelj imeti fizikalnih učil na razpolaganje. Ravno teh (osebno najbolj potrebnih) še zdaj manjka posamičnim šolam. Za to omenja in priporoča dr. Houdekovo zalogo fizikalnih učil v Pragi. Pri tem se dobi tudi zapisnik v slovenskem jeziku, ki mu ga je g. poročevalec sestavil. Za malo vsoto ta tvrdka podaje vseh potrebnih fizikalnih učil za ljudsko šolo. Konečno stavi nastopno resolucijo:

1. Glavni razloček nove šole od stare obstaja v tem, da se poučeva v novi šoli tudi v realijah. Čim več realij priučil učencem, tem bolje se bliža smotru, ki ga zahtevamo od narodne šole, tem boljše koristi narodu.

2. Fizikalni pouk naj se naslanja na poskuse, torej je treba fizikalnih aparatov.

3. Učiteljskim pripravnikom četrtoletnikom naj se daje prilika seznaniti se z aparati in z njenimi poskusi pri rejelijah.

4. „Pedagogičsko društvo“ priporoča vsem šolam aparate dr. Houdekove tvrdke v Pragi. Vsi ti nasveti so se vsprejeli jednoglasno.

Razgovor ob učnem načrtu je odpadel. Po navetu g. tajnika se za to voli poseben odsek in sicer po dva uda za posamezne stroke ljudske šole, kar tudi obvelja. Volitev udov se prepusti g. predsedniku kot okr. šolskemu nadzorniku. Pri prihodnjem zborovanju bode potem ta odsek poročal o svojem delovanju ter stavil primerne nasvete. Vsprejme se jednoglasno.

Pri pojedinih nasvetih se prvi oglasi gospod Ravnikar ter v daljšem govoru omenja imenitnost velikodušne ustanove preblag. gosp. Josipa

Gorupa, veletržca na Reki za višo slovensko dekliško šolo v Ljubljani ter konečno nasvetuje: „Današnje zborovanje naj zbog velikih zaslug za narodno šolstvo imenuje svojim prvim častnim članom preblag. g. Josipa Gorupa, veletržca itd. na Reki, kar je bilo jednoglasno in naudušeno vsprejeto. Ta sklep smo izvoljenemu prvemu častnemu članu „Pedagogičkega društva“ brzojavno naznanili. Kakor znano smo to tudi slovenskima dnevnikoma objavili brzojavnim potom.

Gosp. ravnatelj Ivan Lapajne nasvetuje, da naj „Pedagogičsko društvo“ zopet pošlje prošnjo na vis. deželni zbor za ureditev in izboljšanje učiteljskih plač na Kranjskem. Potrebno ukreniti se prepušča društvenemu odboru. Pri tej priliki opozarjamo na to imenitno zadevo vse tiste okraje, ki jednacih prošenj na slav. deželni zbor še neso odposlali, da to letos store, ker vemo prav dobro, da s samimi obljubami in sladkimi besedami nam ni nič pomagane. Torej na delo!

Dalje še gosp. predsednik Fr. Gabršek nasvetuje preuredbo društvenih pravil. Vsprejeto. Odboru se naroči, da o tem pri prihodnjem glasovanju poroča.

Na to se g. predsednik zahvaljuje vsem prisotnim udom in gostom za zanimivanje in potrpežljivost — zlasti pa še gg. poročevalcem za trud ter s trikratnim „slava-klicem“ na presvetlega cesarja zaključil zborovanje.

Omeniti mi je še, da se je g. predsednik koj v začetku zborovanja spominjal s toplimi besedami prerane smrti cesarjeviča Rudolfa, kar so vsi stoje poslušali v znak velike žalosti, ki je s tem zadela našega priljubljenega cesarja in vso carsko obitelj.

Domače stvari.

— (Dnevni red seji Ljubljanskega občinskega sveta) v torek 9. dan aprila 1889. I. ob 6. uri zvečer v mestni dvorani. I. Naznanila prvosedstva. II. Stavbinskega odseka poročilo a) ob imenovanju nove ceste pri hišah društva za napravo delavskih stanovanj; b) ob oddaji dimnikarskega dela v mestnih poslopjih; c.) o upeljavi plinove svečave v nekaterih ulicah kolodvorskega mestnega okraja; č.) ob izboru prostora pissoirju; d.) o dveh prizivih v stavbinskih stvareh. III. Poročilo odseka za olepšavo mesta o prošnji a.) odbora za Vojni kov spomenik; b.) telovadnega društva „Sokola“ zaradi prostora za „Sokolov dom“; c.) drsalnega društva zaradi razširjenja drsališče. IV. Šolskega odseka poročilo: a.) ob oddaji občinskega štipendija letnih 250 gld. za obiskovalce državne obrtne šole v Gradci; b.) ob ustanovitvi družega otroškega vrta v kolodvorskem mestem okraju; c.) ob ustanovitvi višje dekliške šole v Ljubljani.

— (Gledé dolenjske železnice) izjavil je trgovinski minister v državnem zboru, da se bode kolikor možno na njo oziralo. Isto tako tudi gledé železnice iz Ljubljane v Kamnik.

— (Umrli) je danes zjutraj ob 4. uri gospod Nikolaj Jamnik, po domače Tolstnik, v Medvodah 45 let star. Pokojnik podedoval po svojem očetu veliko premoženja, mej drugim dvajset celih kmetij in zapuščal ženo in jedno hčerko. Pokojni Jamnik bil je vsekdar naroden in pri odločilnih volitvah za kranjsko trgovinsko in obrtno zbornico glasoval je za narodne kandidate. Bodi mu zemljica lahka!

— (Umrli) je dne 6. t. m. pri svojem sinu g. župniku v Št. Lambertu bivajoča mati Ana Berce roj. Meršolj za mrtvoudom, stara 69 let. Ranjca je bila predobra mati in premilega, blagega srca. Lahka jej zemljica.

— (Sokolov „družbinski večer“.) Rediteljema gg. dr. Hudniku in V. Zupancu gre vsa hvala na srečni misli, da sta nam preteklo soboto namesto v pretesnem steklenem salonu, priredila Sokolov večer v čitalnični dvorani ter povabila k tej veselici tudi nežni spol, ki se je vabilu odzval v tolikej množini, da smo imeli res pravi „družbinski večer“ in da je bila vsa dvorana polna. Večina vsprejete izvajala je domačega pešpolka godba, ki je kaj pridno in precizno svirala in vzbujala mnogo priznanja. Za petje bilo je tudi dobro skrbnjeno. Osmerospjev izbornih pevcev pronašal je razne zbere in žel veliko pohvale. Zelo zanimiva točka bil je soloprizor „Rešpehtarjeva kuharica“. Gospodičina Zvonarjeva predstavljala je zastarelo in klepetavo kuharico povsem jako vrolo, prizor sam pa je bil zelo osoljen in imel je mnogo rezkih

opazk iz vsakdanjega življenja, zato je bilo pa tudi mnogo smeha in priznanja. Kakor pri tacih prilikah bilo je tudi mnogo govorov. Govorili so: dr. Hudnik, podžupan Petričič, Ivan Hribar, A. Trstenjak, inženir Hrasky, katerih govori se bili vsprejeti s splošnim odobravanjem. Občinstvo se je izvrstno zabavalo in bilo izredno zadovoljno z „družbinskim večerom“, želeč, da bi mu prihodnja zimška sezona prinesla več enakih veselic.

— (Gerbičev koncert,) ki je bil včeraj zvečer v čitalnični dvorani, ni bil tako dobro obiskan, kakor bi se bilo smelo pričakovati z ozirom na lepi vsprejete, še bolj pa z ozirom na g. profesorja Gerbiča, ki ima za našo glasbo izrednih zaslug. Zbrano pa je bilo odlično občinstvo, izmed dostojanstvenikov bil je deželni predsednik gospod baron Winkler, dež. sodišča svetnik g. Pleško, deželna odbornika Murnik, dr. Vošnjak in drugi. Vsprejete obsejal je jako lepe točke. Prva bila je Gerbičeva barkarola „Mirno plavaj, čolnič moj“, ki nam je bila v dobrem spominu že izza poslednje akademije. Ta mična skladba se nam je včeraj posebno omilila, inešani zbor pel jo je izvrstno in Pucibarjev bariton odlikoval se je, kakor vselej. Dražesten bil je Gallov trospev „Spomlad“ (gospa Gerbičeva, gospici Daneševa in Bučarjeva), kakor tudi Rubinsteinova skladba „Asra“, ki jo je gosp. Gerbič s posebno bravuro pel. „Gl. Maticice“ učitelj g. Moser sviral je na goslih norveškega skladatelja Griega (G-dur) sonato, na glasoviru je spremljal g. Janušovski. Lepa skladba in vrolo igranje napravila sta lep efekt. Ženski zbor, broječ 16 dam pel je Dvořakov dvospev „Zapuščena“ s pravim občutkom in dobro izražal krasote te v narodnem duhu zložene pesni. Trospev iz Kreutzerjeve opere „Prenočišče v Granadi (sopran gospodična Daneševa, tenor g. Razinger, bariton g. Pianekki) je izredno ugajal. Dasi nismo prijatelji ponavljanju posamičnih točk, bi bili vendar rečeni trospev radi čuli še jedenkrat. Gospa Gerbičeva pela je kancneto iz opere „Šubić Zrinjski“ in Warlamovljev „Krasniji sarafan“. Gospa Gerbičeva je kot izvrstna pevka poznata, umeje se torej ob sebi, da sta obe pesni napravili najboljši utis. Zadnjo točko Križkovskega „Utonula“, je moški zbor izborno pel. Vse točke izzvale so burno pohvalo in občinstvo je s svojim priznanjem posebno odlikovalo profesorja Gerbiča, kateremu so dame pevke in učenke poklonile dvoja krasna venca in darilo.

— (Na državni Dunajski cesti) bodo letos, kakor se nam poroča, odkopali in znižali znani klanec pred Lukovico imenom „Maklenovec.“ To je sedaj še jedina znatna strmina na vsej cesti od Ljubljane do 35 kilometrov oddaljenega Učaka izimši mali Črnuški klanec. Znižala se bo cesta na vrhu za 1.5 mtr, in v dolini nasula za 1 mtr. Deželna vlada je s tem delom ustregla želji vsega prebivalstva in velja njenemu stavbinskemu oddelku za ta jasen ozir na potrebe prometa toplo priznanje.

— (Iz Št. Petra na Notranjskem) dne 7. aprila: Mnogo preljubljeni gospod Ivan Špilar, posestnik in trgovec, bil je danes jednoglasno za nadžupana tukajšnje občine izvoljen. Za občinske svetnike izvoljeni so bili: J. Povh, M. Penko, Fr. Margon, M. Medica in P. Žele.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Bruselj 7. aprila. Govori se, da bodo Boulangerja zaradi javnega manifesta iztirali. Thiebaud dospel semkaj, da pozove Rocheforta na dvoboj.

Bukurešt 7. aprila. Lascar Catargi dobil naročilo, da sestavi novo ministerstvo.

Razne vesti.

* (Otrovaika.) V Petrovici pri Landskronu na Češkem zapri so te dni Ano Tušekovo, ker je na sumu, da je otrovala svojo sinaha in, ko se je njen sin v drugič oženil, poskušala zastupiti tudi lastnega sina in njegovo rodbino. V stanovašiški zlodejkini našli so tudi raznotere otrove.

* (Morilčev samoumor.) Poljedelec Fran Borzucki, kateri je v Lichtenau pri Beniši 4. februarja t. l. na premeten in grozen način umoril svojo soprogo, obesil se je 4. t. m. popoldne v jetiški celici v Opavi.

* (Bogata beračica.) V Parizu umrla je te dni nagle smrti v svojem stanovašiški 74letna beračica Felicita Vjard. Dasi je živela skoro le od beračenja in milodarov, dobili se vendar po njeni smrti pri nji 12.000 frankov v gotovini in ruskih vrednostnih papirjev za 12.000 frankov. Umrli bogata prosjakinja nema nikakih sorodnikov.

„LJUBLJANSKI ZVON“
 stoji
 za vse leto gl. 4.60; za pol leta
 gl. 2.30; za četrt leta gl. 1.15.

Tujci:

7. aprila.

Pri **Malič**: Steiner, Lustig, Fritsche, Petermichel in Müller z Dunaja.

Pri **Stonu**: Schneider, Tezy z Dunaja. — Globočnik iz Kranja. — Culanti, Lunano iz Udin. — Burger in Protzler iz Postojne. — pl. Garzaroli iz Senožeč. — Romauch z Trbiža. — Pucher iz Celovca. — Sorč iz Bolca. — Rulenfeld iz Siofoka. — pl. Berlepsch iz Monakovega. — Goldstein iz Velike Kaniže. — Gaupa iz Postojne. — Hambrusch iz St. Vida.

Umrli so v Ljubljani:

5. aprila: Aufstast Mihelič, delavčev sin, 4 l. 8 mes., Poljanska cesta št. 26, za jetiko. — Karolina Perme, krojačeva hči, 3 1/2 leta, Rožne ulice št. 11, za davico.

Tržne cene v Ljubljani

dne 6. aprila t. l.

	gl. kr.		gl. kr.
Pšenica, hktl.	5 85	Špeh povojen, kgr.	64
Rež,	4 71	Surovo maslo,	70
Ječmen,	4 87	Jajce, jedno :	1 1/2
Oves,	2 90	Mleko, liter	7
Ajda,	4 67	Goveje meso, kgr.	54
Proso,	4 87	Telečje	48
Koruza,	4 45	Svinjsko	50
Krompir,	2 67	Koštrunovo	32
Leča,	12	Pišaneč.	70
Grab,	13	Golob	20
Pišol,	11	Seno, 100 kilo	250
Maslo, kgr.	84	Slama,	232
Mast,	70	Drva trda, 4 metr.	670
Špeh frišen	52	„ mehka, 4	435

Loterijske srečke 6. aprila.
 V Trstu: 85, 31, 51, 9, 66.
 V Linci: 82, 21, 63, 89, 67.

Meteorologično poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Ve-trovi	Nebo	Mo-krina v mm.
6. aprila	7. zjutraj	724.9 mm.	5.2° C	sl. zah.	dež.	3.50 mm.
	2. popol.	723.2 mm.	9.6° C	sl. zah.	dež.	
	9. zvečer	723.7 mm.	6.4° C	sl. szh.	dež.	dežja.
7. aprila	7. zjutraj	723.8 mm.	4.0° C	sl. szh.	megla	1.00 mm.
	2. popol.	722.4 mm.	8.6° C	sl. zah.	dež.	
	9. zvečer	723.4 mm.	6.2° C	sl. szh.	obl.	dežja.

Srednja temperatura 7.1° in 6.3°, za 1.7° in 2.5° pod normalom.

Dunajska borza

dne 8. aprila t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

	gl.	včeraj	danes
Papirna renta	84.20	84.20	84.75
Srebrna renta	84.85	84.85	85.50
Zlata renta	111.30	111.30	110.90
5% marcna renta	99.90	99.90	100.40
Akcije narodne banke.	894.—	894.—	892.—
Kreditne akcije	298.75	298.75	299.75
London	120.90	120.90	120.35
Srebro	—	—	—
Napol.	9.56 1/2	9.56 1/2	9.53 1/2
C. kr. cekini	5.72	5.72	5.65
Nemške marke	59.10	59.10	59.85
4% državne srečke iz l. 1864	250 gl.	139 gl.	50 kr.
Državne srečke iz l. 1864	100	181	75
Ogerska zlata renta 4%	103	103	25
Ogerska papirna renta 5%	94	94	90
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	104	104	75
Dunava reg. srečke 5%	100 gl.	126	—
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	121	121	—
Kreditne srečke	100 gl.	189	—
Rudolfove srečke	10	22	50
Akcije anglo-avstr. banke	120	131	—
Tramway-društ. velj. 170 gl. a v.	233	233	80

Marija Jamnik naznanja napolnjena z globoko britkostjo v svojem in v imenu svoje hčere **Josipine** tužno vest o smrti svojega nepozabljivega soproga in očeta, gospoda

Nikolaj Jamnika,
 posestnika in vinskega trgovca,

ki je danes dne 8. aprila t. l. ob 4. uri zjutraj v 44. letu svoje dobe po dolgej, a hudej bolezni, previden s sv. zakramenti za umirajoče mirno v Gospodu zaspal.

Pozemeljski ostanki pokojnega bodo v sredo dne 10. aprila t. l. ob 9. uri dopoldne iz hiše žalosti št. 11 v Medvodah preneseni na farno pokopališče v Preski ter ondi položeni k večnemu počitku.

Sv. zadušne maše brale se bodo v več cerkvah. Dragi ranjki se priporoča v blag spomin in molitev.

MEDVODE, dne 8. aprila 1889. (271)

BLAGAJNE
 rabljene in nove po ceni samo pri **S. BERGER-ju**,
 Dunaj, Graben, Bräunerstrasse 10. (58—21)

L. Luserjev obliž (flašter) za turiste.

Gotovo in hitro uplivaajoče sredstvo proti kurjim ocesom, žuljem, tako imenovani trdeji koži na podplatih in petah proti bradavičam in vsem drugim trdim izraskom kože. — Uspeh zajamčen. — Cena skatljici 60 kr. a. v.

Glavna razpošiljalnica:
L. Schwenk-ova lekarna
 v Meidlingu pri Dunaju.

Pristnega imajo v Ljubljani J. Svoboda, U. pl. Trnkoczy; v Rudolfovem D. Rizolli; v Kamniku J. Močnik; v Celovci A. Egger, W. Thurnwald, P. Birnbacher; v Brezah A. Aichinger; v Trgu na Koroškem C. Mener; v Beljaku F. Scholz, Dr. E. Kumpf; v Wolfsbergu A. Huth; v Gorici G. B. Poutoni; v Kranju K. Šavnik.

Ta obliž dobiva se le v jednej velikosti po 60 kr.

Pristen samo, če inata navod in obliž varstveno znamko in podpis, ki je tu zraven; tedaj naj se pazi in odločno zahteva: „L. Luserjev obliž (flašter) za turiste.“ (240—2)

Na znanje!

Potniki

hitrega pošt. parnika „Lahn“ Severno-nemškega Lloydja, ki so odrinili dne 27. marca ob 9 3/4. uri dopoldne iz Bremena in ob 12. uri opoldne odpeljali se iz Bremenskega pristanišča, prišli so dne 4. aprila ob 9. uri srečno v Novi York.

R. RANZINGER,

od visoke c. kr. deželne vlade v Ljubljani koncesijonovani glavni zastopnik Severno-nemškega Lloydja, v Ljubljani, na Dunajske cesti št. 15. (270—1)

VIZITNICE
 priporoča
NARODNA TISKARNA
 v Ljubljani.

„THE GRESHAM“
 zavarovalno društvo za življenje v Londonu.

Filijala za Avstrijo: Dunaj, Giselstrasse št. 1, v hiši društva.
 Filijala za Ogersko: Pešta, Franz-Josefsplatz št. 5 in 6, v hiši društva.

Društvena akcija dne 30. junija 1888. frank. 102,846.222.47
 Letni dohodki na premijah in obrestih „ 19,161.298.73
 Izplačitve zavarovalnin in rent in zakupnin itd. za obstanka društva (1848) „ 207,158.040.—
 V slednji dvanaestmesečni poslovalni periodi ušlo se je pri društvu za „ 50,971.150.—
 novih ponudb, vsled česar znaša skupni znesek za obstanka društva na uloženih ponudbah „ 1.561,757.680.—

Prospekte in tarife, na podlagi katerih izdaja družba police, kakor tudi obrazce za predloge daje brezplačno

Glavna agentura v Ljubljani, na Tržaške cesti št. 3, II. nadstropje pri **Guido Zeschkotu.** (215—1)

DAV. POVERAJ, civilni in vojaški krojač.

Kdor

želi kupiti dobro obleko, bodisi katerega koli stanu, duhovskega, civilskega ali vojaškega, naj se obrne do podpisanca, ki ima bogato zalogo vsakovrstnega sukna iz najprvih tovarn in veliko zalogo

narejene obleke.

Davorin Poveraj v Gorici,
 na Travniku, nasproti vojašnici.

Naročbe se hitro in lično izvršujejo po najnovejšem kroji za vsak stan in po poštenih ceni. Uzorci se pošiljajo na zahtevanje na ogled.

Najboljše in najcenejše

OLJNATE BARVE

v ploščevinastih pušicah

se dobivajo pri

ADOLFU HAUPTMANN-U
 LJUBLJANA. (218—8)